

REDACTIA

Str. Anlieh (Adam)

ABONAMENTUL

in Austro-Ungaria:

an fl. 10; pe 1/2,

5; pe 1/4, de an

150; pe 1 lună fl. 1.

in România și străinătate:

pe an 40 franci.

Abonamentele nu se inapoiază.

TRIBUNA POPORULUI

ADMINISTRAȚIA

Arad, Str. Anlieh (Adam)

INSERTIUNILE:

de 1/2 gr. garmond: prima-dată

7 cr.; a doua oară 6 cr.;

a treia oară 4 cr. și timbru

de 90 cr. de fiecare publi-

cațiune.

Atât abonamentele cât și

insertiunile sunt a se plăti

înainte.

Scrisori nefrancate nu se

primesc.

Sentiment național.

II.

Și astfel, din rău în mai rău, România, după cum ne asigură dl. Maiorescu, au înaintat cu ușurință pe calea apucată și... și... au falsificat, înrog, toate, dar' toate formele civilizației moderne! Pentru că, zice Maiorescu:

„Înainte de a avea partid politic, înainte să simțim trebuința unui organ public iubitor de știință, care să ne ofere nevoie de lectură, noi am fundat jurnale politice și reviste literare și am falsificat și disprețuit jurnalismul. Înainte de a avea învățatori săi, am făcut școli prin sate, și înainte de a avea profesori capabili să deschisă gimnaziile și Universitățile, am falsificat instrucțiunea publică. Înainte de a avea o cultură crescută, am falsificat marginile școlilor, am făcut școli române și Asociațiuni de cultură, și am falsificat și disprețuit spiritul societății literare. Înainte de a avea o umbră măcar de activitate științifică originală, am făcut Societatea academică română... și am falsificat ideea Academiei. Înainte de a avea artiști trebuincioși, am făcut Conservatorul de muzică, înainte de a avea un singur pictor de valoare, am făcut școala de Belle-arte, înainte de a avea o singură piesă dramatică de merit, am fundat Teatrul național și am disprețuit și falsificat toate aceste forme de cultură. În aparență, după statistica formelor din afară, Românii posedă astăzi aproape întreaga civilizație occidentală. Avem politică și știință, avem jurnale și academii, avem școli și literatură, avem muzee, conservatorii, teatrul, avem chiar o constituțiune. Dar' în realitate toate acestea sunt producțiuni moarte, pretenții fără fundament, stafi fără trup, iluzii fără alevier, — și astfel cultura claselor noastre înalte ale Românilor este nulă și fără valoare, și abisul ce ne desparte de poporul de jos devine din zi în zi din ce în ce adânc... Și așa mai departe, pretutindenea găsiți la Români „fantasmagorie” și „nizerie” zilnică!

Poftiți, acum, voi spirite june, și veți însuflețiți! Aici aveți de o parte pe Șincai, Maior și Laurianu; de alta parte vedeți pe urmașii lor. Activitatea și a unora și a altora o putem rezuma într-o singură vorbă: falsificați!

Mai frumos, nu se poate. Și mai comod, încă nu.

Dar' haid', să presupunem, că n'am zămbit nici noi, nici dl. Maiorescu la recitirea elucubrățiilor din „Critice”, deși, ironia sortii, nimeni altul decât tocmai dl. Moldovan Gherghel le-a utilizat în revista sa din Cluj cu multă satisfacție, ca și „dovezi” despre nemernicia noastră a tuturor.

Să ni se arate însă o singură națiune străină, unde să se scrie, despre începuturile sale culturale și despre oamenii săi, cu așa puțină iubire de adevăr și de respect, cum o face de câte ori la noi, la Români, marele meșter al vorbei, dl. Titu Maiorescu.

Noi credem din două una: Scriserile sale ori sunt rezultate ale unei indignațiuni momentane extraordinare și atunci ar trebui omise, sau cel puțin subțiate în mod considerabil de însuși autorul lor; ori apoi sunt rezultate din o serioasă judecată, și atunci este datorită altora, ca să le reducă la valoarea ce li-se cuvine.

Dacă admitem cazul din urmă, nu avem decât să aprobăm circulara unui ministru din București adresată în anul trecut către dascălimea din țeară. Acolo se zice:

„Căutați a face să între adânc în mintea tinerilor, că epoca în care trăim, este una din cele mai mari din istoria noastră; că Suveranul nostru este unul din cei mai mari din căți au ocupat până acum tronul țării, că nici odată poporul român nu a avut mai bine cunoștința exactă a valorii sale, că niciodată nu a dat într'un timp așa de scurt, mai multe și mai mari dovezi de vitalitate și de pricepere; că nici odată nu a avut o poziție mai înaltă între popoarele Europei, decât aceea pe care și-a câștigat-o în această din urmă jumătate de secol, prin înțelepciunea și vitejia lui. Luptați pentru a nu lăsa să prindă rădăcini la densii deprinderii de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor; combateți din toate puterile tendințele unei școli: nenorocite, care lucrează pentru a distruge în sufletul lor ori ce avânt generos și încredere în oameni și instituțiile țării, earbă veninoasă care paralizează tocmai ceea ce face puterea și bucuria tineretii: credința în bine”.

Această circulară de la 1897, pusă alături cu pasagiile citate din „Criticele” dlui Maiorescu, arată că un ministru al țării românești a simțit necesitatea de a se adresa profesorilor și învățătorilor într-o chestiune ce constituie puterea de viață a ori cărui popor.

Și nu s'ar fi adresat, dacă răul n'ar exista în realitate, dacă deprinderea de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor n'ar fi prins rădăcini în inima tinerimii.

Chiar și dacă nu acuzăm „Criticele” dlui Maiorescu de cosmopolitism, totuși credem, că putem constata în general că: multe pasagiile din aceste critice sunt potrivite ca să desvoalte și să propage spiritul de superficialitate, spiritul de cărcotaș în toate manifestările vieții publice românești.

În zadar ne povestește criticul că un Șincai bunșoară e superficial, un Petru Maior falsificator. Noi știm, că a judeca așa, în două trei șiruri, lucrarea oamenilor, însemnează cel puțin a le face o mare nedreptate. Dacă e vorbă de profunzime și de iubire de adevăr, apoi ni se pare că mai de grabă le găsim la Șincai și Maior, decât în frazele criticului lor, care în scrierile sale a dat numeroase dovezi de însușiri contrare profunzimii și iubirii de adevăr, în tocmai ca și unii din ucenicii săi. La unii din actualii redactori de la „Convorbiri Literare” putem adeseori observa cum s'a perpetuat spiritul

de cărcotaș literar: pare că acest spirit ar fi o zestre menită de a trece ca o scumpă amintire dela redactorii și atunși ar trebui omise, sau cel puțin subțiate în mod considerabil de însuși autorul lor; ori apoi sunt rezultate din o serioasă judecată, și atunci este datorită altora, ca să le reducă la valoarea ce li-se cuvine.

Dacă admitem cazul din urmă, nu avem decât să aprobăm circulara unui ministru din București adresată în anul trecut către dascălimea din țeară. Acolo se zice:

„Căutați a face să între adânc în mintea tinerilor, că epoca în care trăim, este una din cele mai mari din istoria noastră; că Suveranul nostru este unul din cei mai mari din căți au ocupat până acum tronul țării, că nici odată poporul român nu a avut mai bine cunoștința exactă a valorii sale, că niciodată nu a dat într'un timp așa de scurt, mai multe și mai mari dovezi de vitalitate și de pricepere; că nici odată nu a avut o poziție mai înaltă între popoarele Europei, decât aceea pe care și-a câștigat-o în această din urmă jumătate de secol, prin înțelepciunea și vitejia lui. Luptați pentru a nu lăsa să prindă rădăcini la densii deprinderii de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor; combateți din toate puterile tendințele unei școli: nenorocite, care lucrează pentru a distruge în sufletul lor ori ce avânt generos și încredere în oameni și instituțiile țării, earbă veninoasă care paralizează tocmai ceea ce face puterea și bucuria tineretii: credința în bine”.

Această circulară de la 1897, pusă alături cu pasagiile citate din „Criticele” dlui Maiorescu, arată că un ministru al țării românești a simțit necesitatea de a se adresa profesorilor și învățătorilor într-o chestiune ce constituie puterea de viață a ori cărui popor.

Și nu s'ar fi adresat, dacă răul n'ar exista în realitate, dacă deprinderea de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor n'ar fi prins rădăcini în inima tinerimii.

Chiar și dacă nu acuzăm „Criticele” dlui Maiorescu de cosmopolitism, totuși credem, că putem constata în general că: multe pasagiile din aceste critice sunt potrivite ca să desvoalte și să propage spiritul de superficialitate, spiritul de cărcotaș în toate manifestările vieții publice românești.

În zadar ne povestește criticul că un Șincai bunșoară e superficial, un Petru Maior falsificator. Noi știm, că a judeca așa, în două trei șiruri, lucrarea oamenilor, însemnează cel puțin a le face o mare nedreptate. Dacă e vorbă de profunzime și de iubire de adevăr, apoi ni se pare că mai de grabă le găsim la Șincai și Maior, decât în frazele criticului lor, care în scrierile sale a dat numeroase dovezi de însușiri contrare profunzimii și iubirii de adevăr, în tocmai ca și unii din ucenicii săi. La unii din actualii redactori de la „Convorbiri Literare” putem adeseori observa cum s'a perpetuat spiritul

de cărcotaș literar: pare că acest spirit ar fi o zestre menită de a trece ca o scumpă amintire dela redactorii și atunși ar trebui omise, sau cel puțin subțiate în mod considerabil de însuși autorul lor; ori apoi sunt rezultate din o serioasă judecată, și atunci este datorită altora, ca să le reducă la valoarea ce li-se cuvine.

Dacă admitem cazul din urmă, nu avem decât să aprobăm circulara unui ministru din București adresată în anul trecut către dascălimea din țeară. Acolo se zice:

„Căutați a face să între adânc în mintea tinerilor, că epoca în care trăim, este una din cele mai mari din istoria noastră; că Suveranul nostru este unul din cei mai mari din căți au ocupat până acum tronul țării, că nici odată poporul român nu a avut mai bine cunoștința exactă a valorii sale, că niciodată nu a dat într'un timp așa de scurt, mai multe și mai mari dovezi de vitalitate și de pricepere; că nici odată nu a avut o poziție mai înaltă între popoarele Europei, decât aceea pe care și-a câștigat-o în această din urmă jumătate de secol, prin înțelepciunea și vitejia lui. Luptați pentru a nu lăsa să prindă rădăcini la densii deprinderii de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor; combateți din toate puterile tendințele unei școli: nenorocite, care lucrează pentru a distruge în sufletul lor ori ce avânt generos și încredere în oameni și instituțiile țării, earbă veninoasă care paralizează tocmai ceea ce face puterea și bucuria tineretii: credința în bine”.

Această circulară de la 1897, pusă alături cu pasagiile citate din „Criticele” dlui Maiorescu, arată că un ministru al țării românești a simțit necesitatea de a se adresa profesorilor și învățătorilor într-o chestiune ce constituie puterea de viață a ori cărui popor.

Și nu s'ar fi adresat, dacă răul n'ar exista în realitate, dacă deprinderea de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor n'ar fi prins rădăcini în inima tinerimii.

Chiar și dacă nu acuzăm „Criticele” dlui Maiorescu de cosmopolitism, totuși credem, că putem constata în general că: multe pasagiile din aceste critice sunt potrivite ca să desvoalte și să propage spiritul de superficialitate, spiritul de cărcotaș în toate manifestările vieții publice românești.

În zadar ne povestește criticul că un Șincai bunșoară e superficial, un Petru Maior falsificator. Noi știm, că a judeca așa, în două trei șiruri, lucrarea oamenilor, însemnează cel puțin a le face o mare nedreptate. Dacă e vorbă de profunzime și de iubire de adevăr, apoi ni se pare că mai de grabă le găsim la Șincai și Maior, decât în frazele criticului lor, care în scrierile sale a dat numeroase dovezi de însușiri contrare profunzimii și iubirii de adevăr, în tocmai ca și unii din ucenicii săi. La unii din actualii redactori de la „Convorbiri Literare” putem adeseori observa cum s'a perpetuat spiritul

de cărcotaș literar: pare că acest spirit ar fi o zestre menită de a trece ca o scumpă amintire dela redactorii și atunși ar trebui omise, sau cel puțin subțiate în mod considerabil de însuși autorul lor; ori apoi sunt rezultate din o serioasă judecată, și atunci este datorită altora, ca să le reducă la valoarea ce li-se cuvine.

Dacă admitem cazul din urmă, nu avem decât să aprobăm circulara unui ministru din București adresată în anul trecut către dascălimea din țeară. Acolo se zice:

„Căutați a face să între adânc în mintea tinerilor, că epoca în care trăim, este una din cele mai mari din istoria noastră; că Suveranul nostru este unul din cei mai mari din căți au ocupat până acum tronul țării, că nici odată poporul român nu a avut mai bine cunoștința exactă a valorii sale, că niciodată nu a dat într'un timp așa de scurt, mai multe și mai mari dovezi de vitalitate și de pricepere; că nici odată nu a avut o poziție mai înaltă între popoarele Europei, decât aceea pe care și-a câștigat-o în această din urmă jumătate de secol, prin înțelepciunea și vitejia lui. Luptați pentru a nu lăsa să prindă rădăcini la densii deprinderii de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor; combateți din toate puterile tendințele unei școli: nenorocite, care lucrează pentru a distruge în sufletul lor ori ce avânt generos și încredere în oameni și instituțiile țării, earbă veninoasă care paralizează tocmai ceea ce face puterea și bucuria tineretii: credința în bine”.

Această circulară de la 1897, pusă alături cu pasagiile citate din „Criticele” dlui Maiorescu, arată că un ministru al țării românești a simțit necesitatea de a se adresa profesorilor și învățătorilor într-o chestiune ce constituie puterea de viață a ori cărui popor.

Și nu s'ar fi adresat, dacă răul n'ar exista în realitate, dacă deprinderea de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor n'ar fi prins rădăcini în inima tinerimii.

Chiar și dacă nu acuzăm „Criticele” dlui Maiorescu de cosmopolitism, totuși credem, că putem constata în general că: multe pasagiile din aceste critice sunt potrivite ca să desvoalte și să propage spiritul de superficialitate, spiritul de cărcotaș în toate manifestările vieții publice românești.

În zadar ne povestește criticul că un Șincai bunșoară e superficial, un Petru Maior falsificator. Noi știm, că a judeca așa, în două trei șiruri, lucrarea oamenilor, însemnează cel puțin a le face o mare nedreptate. Dacă e vorbă de profunzime și de iubire de adevăr, apoi ni se pare că mai de grabă le găsim la Șincai și Maior, decât în frazele criticului lor, care în scrierile sale a dat numeroase dovezi de însușiri contrare profunzimii și iubirii de adevăr, în tocmai ca și unii din ucenicii săi. La unii din actualii redactori de la „Convorbiri Literare” putem adeseori observa cum s'a perpetuat spiritul

de cărcotaș literar: pare că acest spirit ar fi o zestre menită de a trece ca o scumpă amintire dela redactorii și atunși ar trebui omise, sau cel puțin subțiate în mod considerabil de însuși autorul lor; ori apoi sunt rezultate din o serioasă judecată, și atunci este datorită altora, ca să le reducă la valoarea ce li-se cuvine.

Dacă admitem cazul din urmă, nu avem decât să aprobăm circulara unui ministru din București adresată în anul trecut către dascălimea din țeară. Acolo se zice:

„Căutați a face să între adânc în mintea tinerilor, că epoca în care trăim, este una din cele mai mari din istoria noastră; că Suveranul nostru este unul din cei mai mari din căți au ocupat până acum tronul țării, că nici odată poporul român nu a avut mai bine cunoștința exactă a valorii sale, că niciodată nu a dat într'un timp așa de scurt, mai multe și mai mari dovezi de vitalitate și de pricepere; că nici odată nu a avut o poziție mai înaltă între popoarele Europei, decât aceea pe care și-a câștigat-o în această din urmă jumătate de secol, prin înțelepciunea și vitejia lui. Luptați pentru a nu lăsa să prindă rădăcini la densii deprinderii de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor; combateți din toate puterile tendințele unei școli: nenorocite, care lucrează pentru a distruge în sufletul lor ori ce avânt generos și încredere în oameni și instituțiile țării, earbă veninoasă care paralizează tocmai ceea ce face puterea și bucuria tineretii: credința în bine”.

Această circulară de la 1897, pusă alături cu pasagiile citate din „Criticele” dlui Maiorescu, arată că un ministru al țării românești a simțit necesitatea de a se adresa profesorilor și învățătorilor într-o chestiune ce constituie puterea de viață a ori cărui popor.

Și nu s'ar fi adresat, dacă răul n'ar exista în realitate, dacă deprinderea de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor n'ar fi prins rădăcini în inima tinerimii.

Chiar și dacă nu acuzăm „Criticele” dlui Maiorescu de cosmopolitism, totuși credem, că putem constata în general că: multe pasagiile din aceste critice sunt potrivite ca să desvoalte și să propage spiritul de superficialitate, spiritul de cărcotaș în toate manifestările vieții publice românești.

În zadar ne povestește criticul că un Șincai bunșoară e superficial, un Petru Maior falsificator. Noi știm, că a judeca așa, în două trei șiruri, lucrarea oamenilor, însemnează cel puțin a le face o mare nedreptate. Dacă e vorbă de profunzime și de iubire de adevăr, apoi ni se pare că mai de grabă le găsim la Șincai și Maior, decât în frazele criticului lor, care în scrierile sale a dat numeroase dovezi de însușiri contrare profunzimii și iubirii de adevăr, în tocmai ca și unii din ucenicii săi. La unii din actualii redactori de la „Convorbiri Literare” putem adeseori observa cum s'a perpetuat spiritul

de cărcotaș literar: pare că acest spirit ar fi o zestre menită de a trece ca o scumpă amintire dela redactorii și atunși ar trebui omise, sau cel puțin subțiate în mod considerabil de însuși autorul lor; ori apoi sunt rezultate din o serioasă judecată, și atunci este datorită altora, ca să le reducă la valoarea ce li-se cuvine.

Dacă admitem cazul din urmă, nu avem decât să aprobăm circulara unui ministru din București adresată în anul trecut către dascălimea din țeară. Acolo se zice:

„Căutați a face să între adânc în mintea tinerilor, că epoca în care trăim, este una din cele mai mari din istoria noastră; că Suveranul nostru este unul din cei mai mari din căți au ocupat până acum tronul țării, că nici odată poporul român nu a avut mai bine cunoștința exactă a valorii sale, că niciodată nu a dat într'un timp așa de scurt, mai multe și mai mari dovezi de vitalitate și de pricepere; că nici odată nu a avut o poziție mai înaltă între popoarele Europei, decât aceea pe care și-a câștigat-o în această din urmă jumătate de secol, prin înțelepciunea și vitejia lui. Luptați pentru a nu lăsa să prindă rădăcini la densii deprinderii de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor; combateți din toate puterile tendințele unei școli: nenorocite, care lucrează pentru a distruge în sufletul lor ori ce avânt generos și încredere în oameni și instituțiile țării, earbă veninoasă care paralizează tocmai ceea ce face puterea și bucuria tineretii: credința în bine”.

Această circulară de la 1897, pusă alături cu pasagiile citate din „Criticele” dlui Maiorescu, arată că un ministru al țării românești a simțit necesitatea de a se adresa profesorilor și învățătorilor într-o chestiune ce constituie puterea de viață a ori cărui popor.

Și nu s'ar fi adresat, dacă răul n'ar exista în realitate, dacă deprinderea de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor n'ar fi prins rădăcini în inima tinerimii.

Chiar și dacă nu acuzăm „Criticele” dlui Maiorescu de cosmopolitism, totuși credem, că putem constata în general că: multe pasagiile din aceste critice sunt potrivite ca să desvoalte și să propage spiritul de superficialitate, spiritul de cărcotaș în toate manifestările vieții publice românești.

În zadar ne povestește criticul că un Șincai bunșoară e superficial, un Petru Maior falsificator. Noi știm, că a judeca așa, în două trei șiruri, lucrarea oamenilor, însemnează cel puțin a le face o mare nedreptate. Dacă e vorbă de profunzime și de iubire de adevăr, apoi ni se pare că mai de grabă le găsim la Șincai și Maior, decât în frazele criticului lor, care în scrierile sale a dat numeroase dovezi de însușiri contrare profunzimii și iubirii de adevăr, în tocmai ca și unii din ucenicii săi. La unii din actualii redactori de la „Convorbiri Literare” putem adeseori observa cum s'a perpetuat spiritul

de cărcotaș literar: pare că acest spirit ar fi o zestre menită de a trece ca o scumpă amintire dela redactorii și atunși ar trebui omise, sau cel puțin subțiate în mod considerabil de însuși autorul lor; ori apoi sunt rezultate din o serioasă judecată, și atunci este datorită altora, ca să le reducă la valoarea ce li-se cuvine.

Dacă admitem cazul din urmă, nu avem decât să aprobăm circulara unui ministru din București adresată în anul trecut către dascălimea din țeară. Acolo se zice:

„Căutați a face să între adânc în mintea tinerilor, că epoca în care trăim, este una din cele mai mari din istoria noastră; că Suveranul nostru este unul din cei mai mari din căți au ocupat până acum tronul țării, că nici odată poporul român nu a avut mai bine cunoștința exactă a valorii sale, că niciodată nu a dat într'un timp așa de scurt, mai multe și mai mari dovezi de vitalitate și de pricepere; că nici odată nu a avut o poziție mai înaltă între popoarele Europei, decât aceea pe care și-a câștigat-o în această din urmă jumătate de secol, prin înțelepciunea și vitejia lui. Luptați pentru a nu lăsa să prindă rădăcini la densii deprinderii de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor; combateți din toate puterile tendințele unei școli: nenorocite, care lucrează pentru a distruge în sufletul lor ori ce avânt generos și încredere în oameni și instituțiile țării, earbă veninoasă care paralizează tocmai ceea ce face puterea și bucuria tineretii: credința în bine”.

Această circulară de la 1897, pusă alături cu pasagiile citate din „Criticele” dlui Maiorescu, arată că un ministru al țării românești a simțit necesitatea de a se adresa profesorilor și învățătorilor într-o chestiune ce constituie puterea de viață a ori cărui popor.

Și nu s'ar fi adresat, dacă răul n'ar exista în realitate, dacă deprinderea de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor n'ar fi prins rădăcini în inima tinerimii.

Chiar și dacă nu acuzăm „Criticele” dlui Maiorescu de cosmopolitism, totuși credem, că putem constata în general că: multe pasagiile din aceste critice sunt potrivite ca să desvoalte și să propage spiritul de superficialitate, spiritul de cărcotaș în toate manifestările vieții publice românești.

În zadar ne povestește criticul că un Șincai bunșoară e superficial, un Petru Maior falsificator. Noi știm, că a judeca așa, în două trei șiruri, lucrarea oamenilor, însemnează cel puțin a le face o mare nedreptate. Dacă e vorbă de profunzime și de iubire de adevăr, apoi ni se pare că mai de grabă le găsim la Șincai și Maior, decât în frazele criticului lor, care în scrierile sale a dat numeroase dovezi de însușiri contrare profunzimii și iubirii de adevăr, în tocmai ca și unii din ucenicii săi. La unii din actualii redactori de la „Convorbiri Literare” putem adeseori observa cum s'a perpetuat spiritul

de cărcotaș literar: pare că acest spirit ar fi o zestre menită de a trece ca o scumpă amintire dela redactorii și atunși ar trebui omise, sau cel puțin subțiate în mod considerabil de însuși autorul lor; ori apoi sunt rezultate din o serioasă judecată, și atunci este datorită altora, ca să le reducă la valoarea ce li-se cuvine.

Dacă admitem cazul din urmă, nu avem decât să aprobăm circulara unui ministru din București adresată în anul trecut către dascălimea din țeară. Acolo se zice:

„Căutați a face să între adânc în mintea tinerilor, că epoca în care trăim, este una din cele mai mari din istoria noastră; că Suveranul nostru este unul din cei mai mari din căți au ocupat până acum tronul țării, că nici odată poporul român nu a avut mai bine cunoștința exactă a valorii sale, că niciodată nu a dat într'un timp așa de scurt, mai multe și mai mari dovezi de vitalitate și de pricepere; că nici odată nu a avut o poziție mai înaltă între popoarele Europei, decât aceea pe care și-a câștigat-o în această din urmă jumătate de secol, prin înțelepciunea și vitejia lui. Luptați pentru a nu lăsa să prindă rădăcini la densii deprinderii de a găsi rău tot ce văd și tot ce-i încunjură în țeara lor; combateți din toate puterile tendințele unei școli: nenorocite, care lucrează pentru a distruge în sufletul lor ori ce avânt generos și încredere în oameni și instituțiile țării, earbă veninoasă care paralizează tocmai ceea ce face puterea și bucuria tineretii: credința în bine”.

Dela Sibiu

17/29 Dec.

Nainte de a se deschide întâia ședință a congresului național bisericesc, s'a ținut o mare slujbă bisericească în catedrală. Au slujit P. S. Sfinții Lor episcopii Mețianu și Popea, înconjurați de vicarii și protosinzelii din întreaga mitropolie. Biserica e plină de lume. E înălțător să vezi la un loc atâtia frunțași.

Prima ședință

La oarele 11 sala mare a comitatului este plină. Tot așa și galeriile sunt pline de domni și dame. E o mișcare neobișnuită. Intrarea în sală a capilor bisericii este primită cu strigăte de „trăiască”!

Episcopul Mețianu.

La oarele 11^{1/2} Episcopul Mețianu deschide congresul printr'o potrivită vorbire, arătând scopul pentru care s'a întrunit azi congresul.

Își exprimă nădejdea că toate se vor petrece în bună rânduială.

Declară congresul deschis.

D. Al. Mocsonyi.

Răspunde în numele congresului vorbirii de deschidere. Arată mulțumirea ce au simțit deputații ascultând mai ales aceea parte a vorbirii, unde se înșiră vrednicia metropolitului Miron, pe care îl laudă și d-sa.

Arată apoi însemnătatea acestei alegeri, după cum și marele rol ce-l are biserica întru înălțarea unui popor. Aduce laude puternicului nostru scut național: autonomia bisericească. Nu mai puțin călduros laudă pe cei cari ne-au dat autonomia, pe marele Șaguna și pe prea bunul Monarch (puternice „trăiască”!) Sfrîștește apelând la înțelegere și dragoste frățească (Aplause).

Deputații.

D. Simonescu citește lista deputaților verificate. Lipsesc din eparchia Aradului C. Groza, protopop, G. Feier, dr. Groza, V. Babeș, N. Popovici. Din Caransebeș V. Spătariu, T. Seracin, I. Curescu, V. Segărceanu.

Constituirea.

Fiind prezenți 76, președintele declară că congresul este capabil de a lua hotărâri valide.

D. V. Mangra arată că s'a făcut abatere dela statut, deoarece ce nu s'a constituit întâiu biuroul provisor.

D. P. Cosma este tot de părerea aceasta.

D. Simonescu zice că nu-i așa.

Președintele hotărăște în înțelesul arătat de d. Mangra. Se numesc secretari d-nii Putici, prof. Ionescu, dr. Cristea.

Se prezintă credenționalele. Cei noi aleși aproape toți sunt tineri, 32 la număr.

Alegerea biuroului.

Se declară aleși definitiv tot biuroul provisor și anume d-nii dr. Iustin Pop. dr. Șenchea, dr. Cristea, dr. Putici, dr. Budescu, dr. P. Ionescu, M. Voilean și I. Sêrbu.

Comisia de verificare.

Se aleg d-nii Ioan Preda și Cirlea (Sibiu) Truța, Hamsea și Pap (Arad), T. Hațeg, Barzu și M. Popovici (Caransebeș).

Se citesc actele despre moartea mitropolitului Miron, precum și cele privitoare la convocarea congresului.

Crisa.

Earăși stau trebile stapânitorilor rău.

Scriem aceste rânduri după amiază în 30 Decembrie, adică după ce am cetit ziarele apărute azi dimineață în Budapesta. În noianul informațiilor și raporturilor ce ne aduc nu găsim nici o singură știre, măcar cât de cât pozitivă ori afirmatoare, că până la 1 Ianuarie 1899 dimineața s'ar ajunge a se vota totuși cel puțin cele două legi indispensabile pentru a nu intra în starea „afară din lege”, anume: provisorul bugetului și provisorul pactului economic cu Austria.

Intru cât putem aici, din depărtare, pe baza celor ce scriu foile, discernem „psihologia momentului”, de care sunt stăpinite în centru clicele guvernamentale și opoziționale, ea ne face impresia, că, în trăsături generale, par-că toți sunt pregătiți deja pentru inaugurarea „ex lex”-ului; par-că nici nu și mai dau silință de a o împedea, cu gândul ca să poată cu atât mai mare posă arunca vina unii asupra altora de cele ce vor urma.

Singuri disidenții umblă, sau își dau aparența a umbla, în dreapta și în stânga, după împăcaciune; pun însă condițiuni guvernamentaliilor, pe cari aceștia desigur nu le vor îndeplini, adică cer nu numai demisionarea lui Bánffy, ci încă și aceea, că *Tisza István* să se retragă de la orice acțiune politică. Capul însuși al disidenților, Szilágyi în scrisoarea sa către alegători și vorbirea ce a ținut-o a doua zi după publicarea scrisorii, între alegătorii săi din Póron, n'a făcut nici un pas vădit întru „descercătura” situației, pe care o propovăduia. Par-că poartă gândul ascuns de a apărea pe scenă în adevăr în ora 12-a, adică la 31 Decembrie, pentru a se juca drept mântuitorul patriei sau cel puțin al constituției.

El știe, că Coroana nu-l vrea ca ministru-president, prin urmare singura ambiție ce o ar mai avea, este de a juca acest rol, de a face acest serviciu nației. Drept, că autoritatea lui este una din cele mai mari în toate taberele și clicele, dar' ajunge-va oare și de astă dată a pune țara la cale, e, precum azi stau trebile, lucru deosebit de problematic.

În ședința de ieri 29 c. a dietei, precum ne-a spus-o deja telegraful, earăși, se deslănțuise furtuna asupra capului lui Bánffy, aruncându-i se cele mai defăimătoare ocări, precum: „Ești mincinos ordinar! Mînți neîncetat! Nu te provoacă la conștiență, ci n'ăi de loc!” Când guvernamentalii ceruseră presidentului să chieime la ordine pe *Rakovszky* pentru expresiuni d'acestea, el strigă și mai tare: „Vom dovedi că Bánffy a mințit.” Mamelucii săriră din nou întru apărarea stapânului; dar' presidentul *Madvársz* n'avu curaj să-l chieime la ordine pe *Rakovszky*, admoniându-l numai și declarând, că „admoniarea e tot atât a ca și o îndrumare la ordine.”

Apponyi, dând deslușiri despre pertractările ce se urmau între el și *H. Ranszky* de o parte, iar Bánffy de cealaltă, sfêșise tot cu vorba: „dă-ți demisia!”

La închiderea ședinței nici nu s'a putut hotărî asupra chestiei, câte zile să țină vacanță în giorul anului nou, căci se constata, că nu erau în sală nici o sută de deputați. Și asta e caracteristic pentru situație.

Tot pe ieri, joi, toate isvoarele anunțau că va veni la Budapesta Monarhul pentru a asculta „mai mulți politicieni de frunte” și „a și spune cuvântul hotărîtor.” *Speranța acestor o nutreau toți, toate clicele.* Nu s'a îndeplinit însă; nimeni nu spune pentru ce nimeni nu face combinații, cam când se va îndura M. Sa a-i scoate din nămol.

Noi am cam da cu socoteala, pentru ce nu vine M. Sa, dar' întâiu nu vrem să ne închipuim de a fi ghicit gândurile Monarhului; și apoi patrioții și așa au destulă supărare, și crătam a le spune cuvântul adevărat, cu

care ar merita să fie taxate svircuirile lor. Că nu se vor descurca din ele așa ușor și așa curând, chiar și în cazul de nu vom intra în starea afară din lege, desjre asta suntem încredințați.

Până una alta, tot încă vom aștepta până la 12 noaptea la 31 Decembrie ivrea unui „Deus ex machina.” Noroc au avut peste cap și mult peste meritele lor în orice privință. Ar fi suprem timpul, să capete răsplătă odată și potrivit meritelor și pirtării lor.

DIN ROMANIA

Toastul Regelui Carol.

Întă toastul ținut de M. Sa Regele la prânzul ce s'a dat Marți seara, la Palat, în onoarea ofițerilor ruși:

„Salut cu o bucurie cu atât mai vie deputațiunea regimentului Meu rus, că am avut satisfacțiunea de a comanda pe vitejii soldați de Vologda pe câmpul de bătălie, conducându-i la biruință. De atunci au trecut 21 de ani; însă acest mare spațiu de timp nu a slăbit confraternitatea de arme dintre armatele Noastre. M. Sa Imperatul a binevoit a da acestei confraternități o deosebită consacrare, numindu-Me proprietarul unui regiment care a înfruntat cu trupele Mele focul ucigător al întăririlor Plevnei.

Dar' să părăsim acum câmpurile de bătălie și să întoarcem privirile noastre spre Neva, unde încep a luci zorile unei păci, care va putea asigura popoarelor binefacerile ei pentru un timp cât se poate de îndelungat. Cugetările mele sunt în acest moment acolo și redeșteaptă în Mine amintirea frumoasei Mele călătorii în Rusia.

Primirea călduroasă ce împăratul Mi-a făcut a găsit un răsădit adânc în România, care se unește cu Mine în urările cele mai ferbinti pentru fericirea Majestății Sale ca și pentru lungă și glorioasă Sa domnie și în dorința sinceră de a restrânge încă mai mult bunele relațiuni cu Imperiul rusesc.

Viu mișcat de noal semn de prietenie ce Mi arată Impăratul Nicolae însărind o deputațiune specială a-Mi remite epoletele cu cifrele Mele ridice paharul Meu în onoarea bravului Meu regiment, urându-i lauri noi și beau în sănătatea prețioasă a Șefului suprem al vitejei armate Imperiale, a M. S. Impăratului Nicolae.

Să trăească MM. LL. Imperatul și Impărăteasa Rusiei!

Aceste cuvinte au fost acoperite de uralele prelungite ale invitaților, ear' musica a intonat imnul imperial rus.

Di colonel *Kosenko*, răspunzând frumosului toast al M. Sale Regelui, a ținut următoarea cuvântare:

Sire!

M. Sa Impăratul a binevoit să acorde o mare favoare regimentului de Vologda, dându-i ca șef pe Majestatea Voastră.

Acest regiment în timpul memorabilei epoci a războiului de liberare, a avut onoarea să se găsească în numărul trupelor asupra cărora Majestatea Voastră și-a exercitat comandamentul într'un mod atât de strălucit sub zidurile Plevnei.

Această amintire rămâne neștearsă în rândurile Vologdenilor

Beau în sănătatea Majestății Voastre, a M. S. R. ginei, a AA. LL. RR. Principelui și Principesei României și a Augustei Lor Familii, precum și în sănătatea glorioasei armate române, a vitejilor nostri confrăți de arme.

Musica a intonat imnul regal român.

M. Sa Regele a numit pe di colonel rus *Kosenko*, mare ofițer al *Coroanei României*, și pe căpitanul *Boguslavsky* ofițer al *Stelei României*.

AFACEREA DE LA BRASOV.

Discursul dlui D. Sturdza

rostit în ședința Senatului de la 23 Noembrie c. ca răspuns la interpelarea dlui Titu Maiorescu „asupra refuzului de a plăti bisericii sf. Nicolae și gimnaziului din Brașov anuitatea ce li-se cuvine.”

(Urmare.)

Trăgeam însă tot atunci, la 30 Aprilie trecut, „decă de acum șase luni de zile, din toate discuțiunile făcute, următoarele conclusioni:

1. „Guvernul român nu are să dea subvențiunii bisericii și școlii Sf. Nicolae din Brașov, ci guvernul român e dator cu o rentă acelei bisericii și acelei școli, pentru anume bunuri, ce din împregurările timpului au fost luate și vindute de Statul român.”

2. „Chiar atunci când Statul unguresc ar vrea să subvenționeze școala din Brașov, guvernul român tot are datoria să dea rentă școlii din Brașov.”

3. „Este bine înțeles că acest lucru trebuie odată să se clarifice, căci nu este de demnitatea Statului român ca, atunci când este vorba de datorii certe, el să caute să le îndeplinească pe furis; trebuie din contra să și achite datoriile pe față, dar tot odată trebuie să le dea ast-fel, ca se nu jignească școlii aceleia, căci înțelegem, că dacă guvernul ar da rentă școlii din Brașov și guvernul unguresc ar închide din această cauză acea biserică și școală, conform legii ungurești din 1883, pe care nu stă în putința noastră de a o schimba atunci, înțelegem, ne-ar părea foarte rău de banii trimiși. Trebuie să căutăm să convințem guvernul maghiar, ca să admită plăta acestei rente, fiind-că o datorim în mod cert și onest acelei bisericii și școlii.”

Aceste cuvinte ale mele, precise și netede, di Maiorescu le-a pus sub saltea, cum să zicea odinioară. D-sa chiar, ca om al dreptății, a crezut că e bine să le suprimă și să zică—că eu am declarat în plin Parlament că nu dau nici un ban, și aceasta fără perspectivă de întoarcere. Aceasta a zis-o d-sa: i-am însemnat imediat cuvintele d sale pe această foaie.

Unde vede di Maiorescu în această acțiune o enormitate? Dacă aș fi umblat pe calea indicată de d-sa, aș fi comis poate o adevărată crimă, care nu ar merita numai aplicare, legii responsabilității ministeriale ci oropsirea mea de către întreg neamul românesc.

Toată această chestiune a acuzărilor ce mi se fac în privirea școlii și bisericii din Brașov, este o scârboasă invențiune, pornită din ura unora în contra mea și din ura altora în contra partidului național-liberal. Lăsându-mă însă pe mine la o parte, în care țară din lume a existat numai un partid?

D-nii Maiorescu și Take Ionescu ar dori să suprimă partidul național liberal și cred că-l pot suprima prin acele false și șguduindu-mă pe mine, în care partidul național-liberal are încredere!

Foarte greu vă va fi aceasta, căci, dacă examinăm bine situațiunea, nici di Maiorescu, nici di Take Ionescu, cari multă osteneală și-au dat să urnească chestiunea după modul de privire al domniilor lor, nu au mutat-o din loc nici cu un fir de păr înainte. Di Maiorescu, cel puțin, ca bărbat de Stat consumat, care trebuie să știe multe, în tot cazul mai multe de cât un om care nu s'a ocupat de chestiuni de Stat, d-sa cel puțin a tăta putea să-și dea seama, că rău lucru ar fi să se închidă școala și biserica din Brașov. Cum oare? Un singur moment de estiațiune să nu fi avut d-sa și atât de tare ura să-i fi întunecat vederile?

Eu am lăsat să se treacă furia de astă primăvară. Am făcut de atunci și am crezut că timpul va liniști pe cei infuriati. M'am înșelat. A sosit dar ora ca să clarificăm chestiunea. Un lucru însă cred și acum, că mai convinișos era să terminăm mai întâiu desbaterile asupra răspunsului la Mesagiul, și în urmă să răfuim socoteile dintre noi. Procesul, chiar de ar fi fost înfățișarea imediată, nu era să se termine zilele acestea și chiar dacă ar fi fost ca să se termine numai decăt și uite, l'am fi putut ușor conexa cu desbaterile parlamentare. Eu nu sunt avocat ca d-nul Maiorescu, însă canose și eu practica vieții și putea foarte bine să intervie o învoială prietenească de conexare între di Maiorescu și mine, mai ales că suntem academicieni, și prin urmare cunoșcăm unii de aproape. (Iaritate).

Di Maiorescu, în iușala condeșului zice, a uitat conexarea și produce ei cu multă dibăcie impresionistă o a tatălui d-sale, întrebându-mă cu simțitate dacă nu am oare gust să negtura din scrisoare, se nu recunosc clice venerabile litere ale tatălui d-făcut impresiunea unui agent provocat să neg cee-ce nu era de negat, că capcană, după zicătoarea populară, gat'am oare vre-o dată vre-un act produs de cine-va? Odată în viața declarat un act fals, și fals a fost și nerușinat va rămânea. De ce s'a și și s'e supărat așa de tare de această larațiune a mea di Maiorescu? O explicatiune este: ea privea pe amintim și de partid Take Ionescu! Dar nega crisoarea tatălui d-lui Maiorescu o presupunere gratuită. Era lăutii atăta osteneală cu această floare

Advocații Take Ionescu și Maiorescu înfățișează Parlamentului cu de pentru ca să mă străvească. N'am nu sunt avocat, ci sunt un simplu servitor al Statului și al Regelui. Și mie voo să citească câte-va documente ca să mă apăr pe mine, ei ca să chestiunea, care se discută astăzi.

Voi ceti dinaintea d voastre treif oficiale și autentice. Vă puteți convele sunt oficiale și autentice, căci ginalele dinaintea mea și di Maiorescu poate controla. De alt fel, acest vor publica în desbaterile Senatului va veni nimeni să le conteste auten

Intăiul act e o notă pe care eu sat-o în 10/22 Iulie a. c. Legațiunii de gare, în calitate mea de ministr cerilor străine. Cele-lalte două act drose ale acestei Legațiuni către 7/19 și 18/30 Septembrie anul cure

(Va urma.)

Revista externă.

Franța și Italia.

Parlamentul francez a votat c voturi contra 22 convențiunea vama Franța și Italia.

Presă acestor două țări continuă cupe de acest fapt, care, date fiind de până acum dintre Franța și Italia titute un adevărat eveniment.

Ast-fel ziarul italian *Don Quischi* mentând foarte simpatice votul Camerese, face reproșuri guvernului italian a întârziat vacanțiile deputațiilor itali să voteze și ei mai în grabă acest Don Quischiote spune, că prin Camera franceză a voit să trimească lut afectuos poporului italian, ceea sideră ca un eveniment fericit și e mințire dată acelor, cari au voit bine două națiuni având în comun patrioniu în istoria și în educația

Ziarul „Le Temps”, vorbind asupra subiect, spune: Sentimentele erau recitate și chiar desperate între Italia, printr'o serie de evenimente oameni politici, n'au încetat de a pentru a provoca între cele două ceartă definitivă. Deoparte vechea a celui-de al două imperiu cu politica română, politică cu înche mențiuată până după 1870, apoi ce din partea Franței a Tunisului, au se crează de poporul italian, așa unitatea sa și de drepturile sale, d istă pentru el pericol de cât din Franței.

Din partea noastră, continuă ziar cez, prea ne-am adus des aminte vicile ce am făcut Italiei în 1858 incoace; prea am repetat că Italia acce servicii și am simțit ca un ingratitudine tot ce ea a făcut de intrarea sa în tripla alianță, înțeleg cu Anglia, în fine ruptura comer noi. De aici prejudecățile și resentim ce domneau în aceste două țări și le întrețineau cu atita abilitate au tras profit din aceasta.

Revenind asupra convențiunii, Le spune, că guvernul francez s'a pe pe un alt punct de vedere. El a comteresele Franței și a invitat Camer considere dacă Italia prin conduita rită sau nu bună-voință, ci dacă comercial intervenit, studiat în e merită să fie votat. Este o greșală chipuiesc cine-va că două națiuni în concurență, făcând o convenți cială, dau sau primesc favoruri. do ut des este singura lege la sapun.

Să adăogăm în fine că din punct dere politic, zice „Le Temps”, în

Integritate comercială nu va trece fără să producă fericite consecințe. El va dovedi că interesul celor două țări nu sunt necesar inconciliabile.

Es ist von wegen der deutschen Einheit.

(Este pentru unitatea germană.)

Întrebare, că bine sau rău era, dacă improprietății din cauza Memorandului fugeau în România pare că are să se declare în permanență în publicistica noastră de dincoace. Se poate că scopul nu va fi altul, de cât dorita „stringere a rëndurilor“ Modul, după cum chestiunea a început a fi discutată, îmi aduce aminte următoarele istorioare:

Un țeran badens ședează într-o cărciumă din vecinătatea regatului Württemberg la un păhar de vin cu un țeran württemberges. După ce și au spus cele ce aveau să și spună, au plătit vinul și au plecat să meargă fiecare către casă. Abia au eșit din curtea cărciumei și dau cu ochii de bărnelor colorate, cari arătau mezinăa dintre Marele ducat-Baden și regatul Württemberg. „Ar fi bine“, zice Badensul, „dacă ar dispăre odată și bărnelor aceste diatre noi și să fie o una“. „Bine ar fi“, răspunde Württembergesul, „însă până când voi veți purta coada Prusianilor, să fie una, cu puțință nu va fi“. „Voi sunteți de vină, Württembergesii, replica Badensul, că veți îndesați mereu în cele dinapoi ale Austriei“. Și așa dintr-o vorbă într-alta, până ajung să se încăiere. Și acum: hați în dreapta, hați în stânga, până în cele din urmă cad gramada unui pește altul. Cum erau ei găuadă, unul pește altul, trece un domn pe lângă ei. Văzându-i în pozițiunea aceea ciudată, întreabă: bne ce aveți?

„De ce ve bateți“? — „Este pentru unitatea germană („Es ist von wegen der deutschen Einheit“), fu răspunsul.

Și la noi disputa nu poate fi pentru alt ceva, de cât pentru „stringerea rëndurilor“.

Stan Pățul.

NOUȚĂȚI

Arad, 31 Decembrie n. 1898.

Săliștea înainte. Din frunțașă comună din comitatul Sibului ni-se scriu următoarele: Corpul învățătoresc de aici a luat hotărârea, ca după sf. Sărbători să înceapă o colecție la toți școlarii de aici, ca astfel să se adune cât se poate de mult pentru monumentul marelui Șaguna, iar din popor să crede că nici unul nu va fi care să nu dăruiască pentru un scop atât de mare. În legătură cu acestea ve mai comunic. că Dumineca trecută tinătură și inteligentul învățător Dumăru Alșora a ținut o conferință (a 5-a în anul acesta) despre „Reuniuni“ și îndosebi despre reuniunile de îmbunătățire. Apelul călduros ce l-a făcut pentru întărirea unei Reuniuni de îmbunătățire nu va rămâne fără succesul dorit. Dăruind Dumnezeu ca și din alte părți tot astfel de știri să se scoasă!

Moartea metropolitului Bulgariei. Alaltăieri dimineața a murit metropolitul Bulgariei, Grigorie. La patul de moarte al metropolitului Grigorie a fost și Principele și principesa Bulgariei. Metropolitul Grigorie a fost Român macedonian, trecut în Bulgaria. camușii alți conștienți de ai noștri din peninsula balcanică. Rămășițele pământești ale fostului metropolit să vor așeza în vechea biserică a Sf-tului Nicolae din Ruscicu.

Fisio-găbirul defraudant. Sinucisul fi soig-bilău din Păpa, V. égh István, a delapidat, după cum s'a constatat acum, suma-lă de 2154 fl. E foarte probabil, că dacă vor continua cu o certărită, suma defraudată să fie și mai mare.

Hoțiile de la Măcău. Comisia camisă pentru a corecta șocotelile și matrapasile cu rile funcționarilor orașenești ai Măcăului

și-a terminat lucrarea, cu constatarea, că nu numai controlorul, dar și economul inginerul și primarul Măcăului încă sunt amestecați în hoțiile șevrșite.

Tălăhărie ordinară. Toți membrii din biroul societății pentru ajutorarea copiilor săraci din capitala țării și-au dat demisia, fiind că nu vor să mai lucreze împreună cu președinții acelei societăți Dr. Gross Sándor, care a mâncat paralele acelei societăți. Dr. Gross e unul dintre cei mai mari mameluci, și cu zecile de voturi ce dispunea, făcea ce voia în reprezentanța orașului Budapesta. Nu neadever a scris Bartha mai astăprimăvară: „În Ungaria nu mai ești sigur, că dacă astăzi li strlugi mâna unui om sus pus, mâne nu va fi întemnițat“?

Bani din aluminiu. Se scrie din Copenhaga că în monetăria regală de acolo se fac încercări să se bată monete mici din aluminiu. Vor să facă experimente dacă acest metal ușor și tare va suporta circulația.

Țarul ca tenorist. Întru ocupațiile de predilecție ale Țarului Nicolae II locul prim îl ocupă muzica, cu care atât el cât și soția lui își petrec momentele libere. Are o voce frumoasă de tenor cu un timbru plăcut și foarte acomodată pentru române. Pe când familia imperială petrecea în Livadia s'a dat la curte o serată musicală intimă, la care afară de casa imperială au mai luat parte funcționarii de curte. De odată se ridică țarul, se așază la pian și începe să cânte romanța cunoscută „Stănec“ de Flégier și cântecul încântător „Mignonne, viscei l'Avrie“ din „Passant“ de Massenet.

Țarul cântă cu mult simț și seceră aplauze frenetice. El se inclină ca ori-ce concertist și zise zimbând: „Contrarii mei îmi detrag toate calitățile ce presupun, că le au ei, dar într-un punct tot li întrec. Nici unu nu e în stare să cânte o romanță cu atâtă sentiment ca mine“.

Pentru serile lungi de iarnă. Se întem-plă adeseori să fileze lampa și fitilul se preface în scrum. Toată grija de obicei e zadarnică și cu toate acestea e un mijloc simplu prin care putem împedeca acest rău. Fitilul nou trebuie multat mai întâiu în oțet tare, pe urmă lăsat să se usuce și numai așa pus în lampă.

Giuvaerele prințesei Bibescu. Prințesa Bibescu, care locuiește într-o vilă Scex la Saone, a fost expusă la un furt de senzație. Tinera prințesă plecase cam de șase săptămâni în călătorie prin Lion, Genf și pe câțava vreme se oprise în Engandin de unde se întoarsese prin Lucerna și Zürich la Paris. După sosirea în Secservitorii ocupați cu despachetarea, observă că lipsește lădița cu giuvaerele. Fiindcă însă prințesa în tot timpul călătoriei nu purtase giuvaerele, nu era în stare să dea nici o informație, și mai ales nu și putea da seamă unde li s'au furat. Lădița conțina a bujeriei în valoare de 1/4 milion de franci și era un șir de diamante, la care cele trei petri din mijloc se puteau scoate; un colier cu diamante de mărime mijlocie, trei stele mari cu 5 coarne de diamante, ale căror diamante din mijloc căroră cele mai mari; o semilună mare cu diamante de mărime mijlocie fașon Ludovic XV; o păreche de cercei cu un rubin lăgăreț încunjurat de patru briliante, o lăbelă al cărei corp e din mărgărite și diamante, cinci brățere, din cari două în formă de lanț cu un zafir ce se poate desprinde, încungur de briliante, un lanț de mărgăritare și diamante și o brățară cu zafir mare încunjurat de briliante. Prințesa înștiință imediat poliția din Genf, care înștiință polițiile din orașele mari ale Europei.

Himn Ioan Jucos candidat de preoție și Georgina Martinoviciu și anunță logodirea.

Foaia pedagogică, nrul 24 ar. următorul frumos și variat cuprins: Conferențe și reuniuni învățătoresci. Cuvânt rostit la deschiderea adunării generale a „Reuniunii învățătorilor români ort. or. din districtul Sibiu“, ținută în zilele 5 și 6 Decembrie, de Dr. P. Barcianu. — Preșeara Sântului Andreiu în seminarul „Andreian“. — Din literatura școlară: Un răspuns al dlui Petru și o replică a redacțiunii. — Avisul Tabla de materii tractate în cei 24 de numeri de pe anul 1898. Indemnăm pe toți învăță-

torii, ca să și aboneze aceasta prețioasă foaie pedagogică care nu costă decât 3 fl. la an. E cea mai bine redactată, din câte foi pedagogice am avut până acum.

Dr. Sterie N. Ciurea. X Pelikangasse — Nr. 10, Viena. Consultațiuni cu celebritățile medicale și cu specialiștii dela facultatea de medicină din Viena.

Felurimi.

Fotografarea stomachului. În legătură cu notița cu titlul acesta, publicată în Nr. duplu, dăm aci descrierea mai amănunțită a aparatului cu pricina. El este întocmai așa construit, are toate acele părți constitutive, ca și ori care alt aparat fotografic, numai bine înțelese toate en miniature; ba la adevă vorbind e mai complicat, căci afară de camera obscura, el mai cuprinde un Stok (un număr mai mare) de plăci subțirele de sticlă, un aparatul mititeluț, special pentru a produce lumină. Intreagă întocmirea aceasta nu este mai lungă de cât 66 milimetri, ear' diametrul ei nu'i mai mare de cât 11 milimetri. Stok-ul (reservuarul) de plăci are o lungime de 15 milimetri și cuprinde în interiorul său o pantlică de hârtie specială, 40—50 centimetri lungă, dar' făcută roată ca și la aparatele grafice; în lucrare fiind aparatul, ea se desfașoară înăuntrul camerei; desfașurarea ei se întâmplă cu ajutorul unei șirme, care curge de-alungul țevii și e mișcată din afară. Camera are o lentulă mititea, care pentru a da chipuri limpezi ale suprafeței stomachului, trebuie să stea depărtată de acesta cel puțin 6 milimetri. Prin și de-alungul părțelului țevii de cauciuc a trasă încă o șirmă, prin care se pune în funcțiune lămpioara acea electrică de care am pomenit mai sus; curentul electric vine dintr'un acumulator micuț de tot, care e înțepenit la capătul din afară al țevii. Pentru a se putea fotografia interiorul stomachului, trebuie ca suprafața lui să fie întinsă; de aceea, după ce a fost golit și curățit, stomachul se umple cu aer (fiind că s'a dovedit, că umplut fiind cu apă, aceasta prea întuneacă lentula). În măsură cum se desfașoară pantlica de hârtie, se pot căpăta foarte iute 50 fotografii în 10—15 minute. Învertind aparatul în giurul osiei sale, pot fi fotografate toate părțile suprafeței stomachului; toate se petrec fără vre o incomodare a persoanei operate. Mărimea mititelor fotografiilor este ca a unui bob de mazare, dar' bine înțelese ele pot fi mărite după plac, astfel încât conturile părților fotografate apar lămurit dezvoltate.

Aparatul acesta apare ca ceva vraje; se zice că în scurtă vreme se poate deprinde omul cu manauarea lui; numele inventatorilor lui sunt: Dr. Lange și Dr. Mell-zing; ear' descrierea am luat-o din „Münchenener medizinische Wochenschrift“. Importanța lui în ale medicinei nu trebuie îndosebi scoasă la iveală.

Învitare la abonament

Decșidem prin aceasta abonament pe Quart. I respective semestrul I 1899 la

„TRIBUNA POPORULUI“

Condițiunile de abonament, însemnate și în fruntea foii, sunt cele următoare

În Monarchie:

- Pe un an fl. 10.—
Pe 1/2 an „ 5.—
Pe 1/4 an „ 2.50
Pe o lună 1.—

Pentru România și străinătate.

- Pe un an franci 40.—

NUMERII DE DUMNECA

pot fi abonați deosebit, ca foaie pentru popor, cu 2 fl. pe un an, având o întindere de 8 pagine: cele 4 pagine ale foii de zi, plus un adaus poporal de 4 pagine.

Domnii cari se abonează la

foaia de zi cu 10 fl. pe an, nu au să mai plătească nimic pentru adausul poporal dela numărul de Dumineca.

Administrația

„TRIBUNA POPORULUI.“

ULTIME ȘTIRI

Intrarea în „ex-lex“.

Budapesta, 30 Decembrie.

Azi a fost ultima ședință în anul 1898, fără să se fi făcut vr'un compromis, prin urmare de poimăne, Duminecă, 1 Ianuarie încolo, țara e în stare „afară din lege.“

De vorbit, vorbiri au ținut numai doi deputați opoșiționali, în mijlocul unui mare șgomot. Ajungând momentul când presidentul dietei anunță amânarea ședințelor pe Marți, 3 Ianuarie, se scoală unul după altul Kosuth, Horánszky, abatele Molnár, Szentiványi, Ivánka și Polónyi, care toți, rënd pe rënd, ridicând protest contra stării de „Ex-lex“, anunță în cuvintele cele mai explicite, că vor face obstrucție ne mai pomenită d'aici în colo.

După unele încercări, cu vorbe aspre între Gajary Ödön și opoșiție, se scoală Bánffy vroind să vorbească; dar' opoșiția isbucnește în așa scandaluri în cât li era absolut imposibil a pronunța măcar un cuvânt, care să fie auzit. Convingându-se presidentul, că nu poate restabili măcar pe o clipă o liniște cât de cât relativă, suspendă ședința pe 10 minute.

După pauză, Bánffy earăși se scoală pentru a vorbi, vijelia furioasă reîn-cepe din nou; toți deputații opoșiționali stau în picioare; i aruncă cele mai murdare injurături, îl amenință cu pumnii „Nu'l lăsăm să vorbească“! — isbucnește orcanul.

Gubernamentalii înconjură pe Bánffy, care se vede mișcând cu buzele, dar' nu se aude absolut nimica. Opoșiționali deodată se repezesc în mijlocul sălii, ca să împedecă pe stenografi de a scrie. Deputatul Biró a smuls unui stenograf toate hârțiile; Örley (gubernam), le-a smuls de la Biró și le-a rēpus pe masa stenografului.

Vijelia tot crește încă; deputații din ambele tabere sunt aproape de a se încăera. Deodată isbucnesc „Eljenuri“ pe partea gubernamentalilor drept semn, că Bánffy și a isprăvit „vorbirea“.

Presidentul închide ședința.

Ministrul honvezesc Fejérváry a plecat încă eri seara (Joi, adevă după-ce speranța cu venirea M. Sale s'a dovedit deșartă, R. „Tr. P.“) la Viena, în urma hotărârii luate de către consiliul de ministri. Se crede, că el va aduce cu sine „o vorbă a regelui.“

Opoșița nu mai consideră guvernul ca legal și va întreduința contra lui toate mijloacele ce stau la îndemână.

Alegere de metropolit.

Când o parte a șoviei noastre eșise de sub tipar, primim următoarea telegramă: P. S. Sa Episcopul Ioan Mețianu e ales de Metropolit cu 64 voturi față de P. S. Sa Episcopul N. Popes pentru care s'a dat 41 voturi.

Editor: Aurel Popovici-Barcianu.

Redactor responsabil Ioan Rușsu Șiriana.

JULIU LĂZĂR

Prăvălie de coloniale, delicatose, de teă, rum și de vinuri.

La „Leul verde“

în ARAD piața Andrassy Nr. 19 (în edificiul Hotelului Central).
Telefon pentru oraș și comitat Nr. 344.

Am onoare a aduce la cunoștința onor. Public, că mi-am îmbrăcat prăvălia cât să poate de bogat din cele mai vestite magazine de coloniale și delicatose și voi servi pe onor. cumpărători cât se poate de prompt și ieftin.

Cele mai bune calități de: cafea Cuba, Java, Mărgăritar și Mocca.

Cele mai fine soiuri de teă rusească, și chineză. Ananas englez veritabil, rumuri: Jamaica Cuba, și Portorico.

Prăjituri de teă: Peak freau, Cabos și Schmidt.

Tea soiul de cărnuri proaspete. Șunci fierte și crude din Praga și Cașovia. Costițe dela Cluj, cărnățării dela Debrețin și slănină de dessert.

Cărnațuri Ementhaler și dela Debrețin.

Cașuri și brânzeturi de dessert de Ementhal, Groji, Gorgonzola, Strachin Roquefort, Imperial, Hagenberg, Lindenhof Herbenstorf, Romadom.

Diferiți pești de mare și proaspeți, sardele englezești și pești de conservă.

Champagne franceză: Mum Heitschek, Monopol Champagne ungurească: Törley, Preda și Huba.

Vinuri minunate de masă și desert.

Cogneacuri francezești, Martell, Matignon, Morntin Rémy
CURMALE DIN MALAGA ȘI POAME ZAHARISATE.

Chocolată Suchard, Küfferle și din Fiume

Mere de desert din cele mai excelente și alte soiuri de poame.

Castane (Maroni) italiene, de cele mai mari.

Zaharicale pentru pomii de Crăciun

La comanda din provincie nimic nu se ia pentru împachetare.

La dorință, pot servi cu preț curenturi ori și cu și pe nimic.

Când rog On. Public ca să mă onoreze cu cât se poate mai dese comande,

rămân cu deosebită stimă: 152 4-

JULIU LĂZĂR.

Agencia generală

a
Societății naționale pe acții din Budapesta

pentru

Asigurarea în casuri de accident și a poporului
se află la

Demetriu Prodanovici, în Arad

Unde pot căpăta ocupație, pe lângă plata fixă și proviziune, persoane care ar dori să fie agenții în comitatul Aradului și cele învecinate.

Preferință au învățătorii.

Demetriu Prodanovici

Arad, Boszko utca 9.

260 1-3

Prețuri fixe

Cadouri de Crăciun și Anul nou

FILIP KASSOWITZ

primul și cel mai mare deposit vienez de haine bărbătești și pentru copii.

În Arad, piața Andrassy Nr. 9. față în față cu biserica Minorităților.

Pe sărbătorile Crăciunului și pe Anul nou își recomandă Onor. Public bine asortatul deposit de haine gata, croite după ultimele precepte ale modei și efectuează comanda după măsură. Tot soiul de stoffe englezești și francezești stau la dispoziție și se pot cumpăra în bine îmbrăcata-mi prăvălie.

Comanda din provincie se efectuează cât se poate de prompt și ieftin.

Cu distincție stimă

FILIP KASSOWITZ

Conducătorul prăvăliei: Armin Zunderstein

157 2--2

Isvor de cumpărat cel mai solid și mai ieftin.

Costume de copii	3-10 fl.	Havelocuri de iarnă	10-20 fl.
Un rind de haine pentru băieți	5-15 „	Paltoane de iarnă	10-50 „
„ „ „ „ „ bărbați	8.50-30 „	Mantale pentru călătorie	20-70 „
„ „ „ „ „ salou	17-30 „	Mentșicofuri	8-20 „
„ „ „ „ „ Japuet	17.50-30 „	Pantaloni	2.50-12 „

Cele mai frumoase și cele mai potrivite

Cadouri de crăciun și Anul-nou

se pot cumpăra în

bijuteria lui

Francisc Weinberger

259 2--3

în edificiul Hotelului Central. Arad.

DE VÎNZARE

Negutătoria de lemne a lui „Fally Iános“ mai înainte a firmei „Beatr Frigyes și cons.“ așezată pe intravilanul între Pecica-română și cea ungurească, în cel mai acodat loc, în urma morții proprietarului, se vinde din mână liberă, dimpreună cu toate lemnele de edificare, scânduri și cu o masă mare de stângini lemne de foc.

Informațiuni mai de aproape să pot căștiga dela subscrisul.

Petru Trutia.

advocat în Arad.

258 2-3

Julin

Fejér

Prăvălie

Delicatose

DE COLONIALE

ȘI APE MINERALE

FURNISORUL DE CURTE AL SERENITĂȚII SALE ARCHIDUCELUI IOSIF.

Strada Bisericeii Nr. 1 ARAD „La cănele alb“.

Prăvălia mea destu de cunoscută obștei, mi-am ajustat-o după chipul prăvăliilor de delicatose din metropola țării și mă aflu în poziția d'a servi onor. public cât se poate de prompt și ieftin cu cei mai diferite, mai buni și mai ieftini articoli. Îmi iau voe a atrage luarea aminte a onor. public asupra următorilor articoli:

ANANAS VERITABIL DE LONDRA, RUM JAMAICA, CUBA ȘI DEMARARA.

Souschong rusăsc, teă: Caravană, Pecco, portocale, Caisov Victoria, imp

Prăjituri de teă Schmidt și engleze precum și prăjituri Mignon și de dessert, minunate și proaspete. 151 4-

Iar' dela cofetarul de Curte Alexandru Oroszy din Pécs

TOT SOIUL DE ZAHARICALE: SALON și FONDAN

De toate felurile de poame zaharisite dela Sud.

Minunate casuri de dessert, din țara noastră și din Franca. — Cărnuri dela Gotha, Braunschweig, Cașovia și Francfurt.

Șunci crude și fierte dela Debrețin, Praga și Cașovia.

Champagne Moët & Chaudon, Mum, Heidschik, Aubertin Rödere și de alte soiuri. Champagne ungurească: Törley, Litke, Hubert, Esch, Preda și Domino.

Vinuri de dessert dela Măderat, Miniș și Sămorod.

Cognacuri francezești și ungurești. Liqueuri Gesler, Wynand, Fokink, Ekkelman și Bardines.

Pești de tot soiul, tinuți în dulapuri de ghiță și afumați. Mazere, bureți, boabe și conserve, spargal. Poame pentru compot dela Bozen, calitate de tot soiul, lac pentru vopsitul podelelor. Articoli de curăție și economie.

Săpunuri de spălat și articoli de toilette.

DIFERITE APE MINERALE AMARE ȘI VINDECĂTOARE.

Chocolată Suchard Villányi, Küfferle și Lejet. Coloniale, lumini și petrol.

Cu bani gata plătindu-se, se dă 2% scăzământ.

Impachetatul în provincie nu costă nimic pe cumpărător.

Telefon pentru provincie și oraș: Nr. 71.